

Zdenka Barcalová ZŠ Mikulova

Kryštof: Paní Zdenka Barcalová se narodila v dubnu roku 1947 v malé vesničce kousek od Litoměřic.

Terka: Vyrůstala jako druhorozené dítě v učitelské rodině. Už od mala měla ráda knihy a malování.

Tak jsem toužila prostě malovat. Tomuž jsem i podřídila potom že jsem se dostala do lidové školy umění, a dělala jsem přijímačky na uměleckoprůmyslovou školu na Žižkově, kam jsem se dostala.

Anička: Zdenka měla byt kousek od školy a na jídlo chodila na vysokoškolské koleje. Právě tady potkala svého budoucího manžela. Prvního syna porodila v pouhých 17 letech a krátce poté s manželem odjela na jeho rodný Kypr.

Tak standardy tehdejšího bydlení na Kypru byly trošku jiné než u nás, domek, kde jsme první bydleli, tak když se zhaslo, byl plný brouků, křídlatejch, a když můj synek Toníček jednou byl hodně dlouho zticha a když jsem ho našla tak mu z pusy koukali z každé strany... hlavička a zadeček brouka, tak jsem myslela že mě raní. Později jsme se přestěhovali do lepšího domku, takže tam to bylo lepší, byl tam už i elektrický ohřívač vody, pak jsem bydlela také na vesnici, bylo to různorodé.

Kryštof: Své studium samozřejmě nevzdala. Do Československa se vrátila dodělat maturitu. Psal se rok 1968.

Takže jsem zažila invazi ruských vojsk v Litoměřicích, kde jsem na vlastní oči viděla přijet ruské nákladní autíčka, a přijeli před vojenské velitelství.

Terka: Naštěstí se Zdenka z Československa dostala bez větších komplikací. V tu dobu na Kypru končila občanská válka a situace byla stále napjatá. Už tehdy Zdenka i mnoho dalších obyvatel tušili, že se k něčemu schyluje.

Anička: A tušili správně. 20 července 1974 doopravdy na Kypr zaútočili Turci. Zdenka žila nedaleko vojenského tábora se třemi dětmi, nejmladšímu bylo sotva pár měsíců.

My jsme bydleli mezi vojenským táborem, odkud střílely dalekonosný děla na turecký pozice na druhý straně. Seděly na balkóně, kde jsem je po dlouhé době hledání našla a dívaly se jak lítaj hvězdičky...

Terka: Po nějaké době manžel rozhodl, že děti a ženu evakuuje do relativního bezpečí k příbuzným do hor. V malém horském domečku se ubytovalo okolo 50 lidí. Někteří z nich se ani neměli kam vrátit. Jejich domy byly rozbombardované - nebo stály v turecké části ostrova.

Anička: Ke konci srpna paní Zdenka s dětmi z ostrova odjela. Manžel na Kypru zůstal, pracoval totiž v rozhlase.

Tak to bylo takový dobrorůžo. No protože se jelo přes hory, přes doly. Lod' měla zpoždění. Takže místo v devět večer odjížděla až s východem slunce. Dítě to nejmenší - kterému byly necelý tři měsíce, to jsem neměla zapsaný v pase, takže musel sehnat náhradní papíry...

Kryštof: Plavba nakonec proběhla úspěšně. Z řeckého letiště se pak Zdenka s dětmi dostala do Československa, za maminkou do Litoměřic.

Na Kypr se nikdy nevrátila. Stejně tak se do svých domovů nikdy nevrátili kyperští Řekové vyhnání za okupace.

I přes všechno, co prožila, paní Zdenka šíří optimismus a životní sílu.

Jo, co mě nezabije, to mě posílí.

hudba do zvukové stopáže: <https://www.youtube.com/watch?v=QskFT7AaKH0>

<https://www.youtube.com/watch?v=3asGP8b-AUI>

<https://www.youtube.com/watch?v=FcAu9IOkdGM>